

23—27, den laveste for en der omhandlet Forbrydelse fastsatte Straf er Strafarbejde i 8 Maaneder eller et Aar, kan Straffen under formildende Omstændigheder nedsættes til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i ikke under 4 og 6 Maaneder.“ Denne Paragraf foreslaar et Flertal af Udvalget at lade udgaa, idet det frygter, at Ejendomssikkerheden vil svækkes derved. De Bestemmelser, som denne Paragraf omfatter, ville nemlig i Særdeleshed komme til Anvendelse paa grove og gentagne Ejendomsindgreb, og at begge disse Forbrydelser ere af farlig Beskaffenhed og udøves i et saadant Omfang, at der vel er Grund til at tage sig i Agt for at gaa for vidt i at stille dem mildt, og navnlig ved en almindelig Lovbestemmelse ligesom at stille disse Folk i Udsigt, at de ikke behøve at komme i Forbedringshuset, men at de nok skulle slippe med disse 4—6 Maaneder. Det maa være nok for dem og for os at vide, at der er Adgang til Benaadning i saadanne Tilfælde, hvor der virkelig er Grund dertil, men en almindelig Lovbestemmelse om at nedsætte Straffen paa denne Maade anser Udvalget ikke for heldig.

§ 16 er en af den ærede Minister i Lovforslaget indsat Paragraf — dermed mener jeg, at den fandtes ikke i Lovforslaget, saaledes som det i forrige Samling blev oversendt fra Folketinget til dette Ting. Jeg skal derom bemærke, at Loven om Behandling af offentlige Politisager i København af 11. Februar 1863 indeholder i § 14 den Bestemmelse, at den af Afdelingsdommeren, den enkelte Dommer, paa kendte Sag, naar Straffen er lille og ikke overstiger 40 Kr.s Bøde, 8 Dages simpelt Fængsel eller 30 Dages Tvangsarbejde, ikke kan appelleres, hverken af den dømte eller af det offentlige, den dømte maa tage sine 30 Dage, sin 40 Kr.s Bøde eller simpelt Fængsel i 8 Dage. Lovforslaget gaar nu ud paa, at Justitsministeren under særlige Omstændigheder kan bestemme, at saadanne Sager skulle appelleres, og dette tiltræder man, idet et Flertal dog foreslaar, at der skal være en Frist, efter hvis Udløb Appel ikke skal kunne finde Sted. Der bør dog her lige saa vel som i andre Tilfælde være en Grænse for Genoptagelsen af saadanne Sager. Denne Frist foreslaar Flertallet sat til 3 Maaneder, og i Forbindelse dermed foreslaar det, at de yderligere Oplysninger, som maatte være nødvendige under Sagens Appel, tilvejebringes ved et af Kriminalkamrene. Det er den ene Bestemmelse af

dem, som omhandles i Lovforslagets § 16, den anden er § 17 i den omtalte Lov af 11. Februar 1863. Denne § 17 gaar ud paa, at Dommeren i den offentlige Politiret i visse Tilfælde kan slutte Sagen med en Advarsel eller kan modtage Tilbud om en Bøde eller kan hæve Sagen, og nu gaar Lovforslaget ud paa at bemyndige Justitsministeren til under særlige Omstændigheder at genoptage en saadan Sag og gøre den til Genstand for Behandling ved et Kriminalkammer. Dette, finder Flertallet, vilde ikke være rigtigt, og det mener, det kun bør ske, naar en Afgørelse, der er truffen fra Dommerens Side, er i Strid med Loven. Naar det altsaa er foreskrevet, at Sagen kun kan afgøres ved Dom, og denne Bestemmelse er overskreden, saa finder man det naturligt, ellers ikke.

Jeg tillader mig hermed at anbefale de af Udvalget eller Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag til disse Paragraffer.

Høst: Som den ærede Ordfører udtalte, og som det ses af Betænkningen, har jeg ikke ment at kunne slutte mig til Bestemmelserne i Forslagets § 12 om, at Børn mellem 10 og 14 Aar, naar de have begaaet en Forbrydelse, ubetinget og under alle Omstændigheder skulle være fritagne for Straf. Jeg skal villig erkende, at en Del af de Foranstaltninger, der foreslaas at skulle træde i Stedet for Straf, i mange Tilfælde og særlig, hvor det kun er af Letsindighed eller af Mangel, Nød, at Børn have forset sig, eller hvor det drejer sig om mindre Lovovertrædelser, ville være tilstrækkelige, og at de i slike Tilfælde endog ville være at foretrække for egentlige Straffe. Men paa den anden Side mener jeg ikke, at man kan overse, at der gives Børn, som ikke vige tilbage for med beraad Hu at begaa endogsaa meget grove og alvorlige Forbrydelser, og det forekommer mig, at det ikke vilde være heldigt, om de vidste, at selv om de begik den Slags Forbrydelser, vilde de dog ikke blive straffede for dem. Jeg kan eksempelvis nævne, at det jo ikke er saa ganske sjældent, at Børn i 12—13 Aars Alderen begaa Brandstiftelser. Naar en Dreng, der tjener paa Landet, faar en Irettesættelse af sin Husbond, er det jo slet ikke saa sjældent, at han af Hævnfølelse uden videre stikker Ild paa Gaarden. Ligeledes have vi set, at der dannes Bander af forbryderske Børn, som begaa meget ondartede Indbrudstyverier, hvor de ikke blot stjæle, hvad de kunne faa fat i,